

MICHAEL MORPURGO

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ

Anya'yı Beklerken

tudem

MICHAEL MORPURGO

Anya'yı
Beklerken

ANYA'YI BEKLERKEN

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1990, Michael Morpurgo

İlk baskı 1990 yılında İngiltere'de *Waiting for Anya* adı ile William Heinemann Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir. Çeviriye esas alınan baskı 2017 yılında Egmont UK Limited tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları David Higham Associates Limited ile anlaşmalı olarak Anatolia Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Michael Morpurgo
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Hilâl Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-198-2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MICHAEL MORPURGO

Anya'yı
Beklerken

Michael Morpurgo

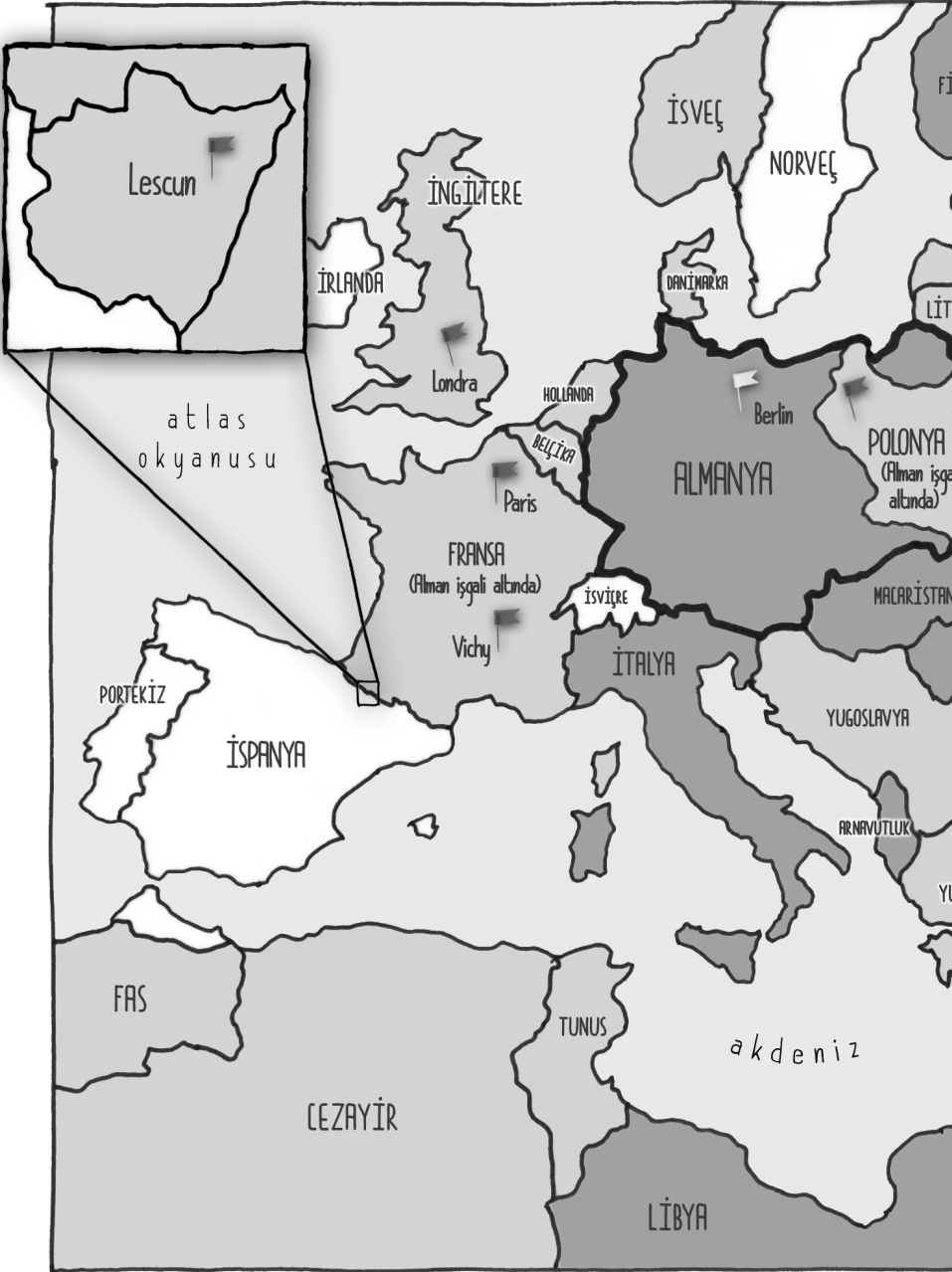
Çocuk edebiyatının bol ödüllü yazarı Michael Morpurgo, 1943 yılında Londra yakınlarında doğdu. Çocukluğunun ilk yılları İkinci Dünya Savaşı'nın son yıllarının gölgesinde geçti. Londra Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra bir süre öğretmenlik yaptı, bu sırada kitap yazmaya başladı. 100'ün üzerinde eser üretti ve birçoğuyla önemli edebiyat ödüllerine layık görüldü. Kitaplarından beşi filme alındı, ikisi televizyon dizisine uyarlandı. Booktrust Okuma Teşvik Vakfı'nın Onursal Başkanı olan Morpurgo, 2003 yılında İngiliz Çocuk Edebiyatı Elçisi seçilmiştir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Tekboynuzlara İnanıyorum (öykü)
- Kelebek Aslanı (roman)
- Kayıp Zamanlar (roman)
- Savaş Atı (roman)
- Issız Adanın Kralı (roman)
- Balinalar Geldiğinde (roman)
- Ay'a Kulak Ver (roman)
- Eve Giden Uzun Yol (roman)
- Anyay'ı Beklerken (roman)

*Bu kitap için benden yardımını esirgemeyen
S everine'e.*

*Ayrıca Jo Coust ere'e, Jean Coust ere'e,
Gilberte Tintor ere'e, Lescun'in eski belediye başkanı
Fran ois Tr saricq'e, Lescun kasabasından  oban
Dominique Cruhapecascade'a ve Laurent Asserquet
Lapassat'ya teřekk rlerimle...*

1941 YILINDA AVRUPA

birinci bölüm

Jo'nun bunu bilmesi gerekirdi. Hele de babasının ona sıkça söylediği bütün o sözlerden sonra: “Bir sopa yontabilirsin Jo; orman meyveleri toplayıp yiyebilir, çok istersen kartalını gözleyebilirsin,” demişti. “Ama mutlaka bir şey yap. Sabah güneşinin altında, koyun çanları eşliğinde hiçbir şey yapmadan yamaçta oturursan uyuyakalman işten bile değil. Gözlerini meşgul etmeyi bilmelisin, Jo. Eğer gözlerin meşgul olursa zihnin uykuya dalamaz. Ve her ne yaparsan yap Jo, asla ama asla uzanma. Oturabilirsin ama uzanmamalısın.” Jo bütün bunları gayet iyi biliyordu ama sabah beş buçuktan beri ayaktaydı ve o saate kadar yüz koyun sağmıştı. Yorgundu. Hem, koyunlar hemen aşağıdaki çayırdaki sakince otliyordu. Rouf yanına uzanmış, başını patilerinin üstüne yerleştirmiş, koyunları izliyordu. Yalnızca gözleri hareket ediyordu.

Jo, kayanın üstüne sırtüstü uzandı ve tepesinde cıvılda-
yan tarlakuşuna kulak verdi; tarlakuşlarının neden sadece

güneş parıldarken şakıdığını merak etti. Uzaktan, hayal meyal, Lescun'in kilise çanlarını duyabiliyordu. Kasabası, vadisi. İnsanlar orada koyunları ve inekleri uğruna, onlarla birlikte yaşırdı. Her evin yarısı hayvanlara ayrılırdı; zemin katta bir mandıra, üstteki asmakatta bir samanlık ve her evin karşısında da daimi bir koyun ağılı olarak kullanılan, duvarlarla çevrili bir bahçe.

Jo'nun bütün dünyası bu kasabaydı. On iki yıllık yaşamında kasabadan dışarı sadece birkaç kez çıkmıştı ve bu gezilerden biri, bundan iki yıl önce babasını savaşa yolcu etmek için tren istasyonuna gidişiydi. Hepsi gitmişti; fazla genç ya da fazla yaşlı olmayan bütün erkekler. Almanları yenmeleri çok uzun sürmeyecekti, çok geçmeden eve döneceklerdi. Oysa gelen haberler kötüydü. Öyle kötüydü ki inanması güçtü. Önce geri çekildiklerinin, ardından yenildiklerinin haberi gelmişti; Fransız orduları dağıtılmıştı, İngiliz orduları denize dökülmüştü. Jo başlangıçta haberlerin hiçbirine inanmadı. Kimse inanmadı. Fakat sonra, günün birinde, büyükbabasının belediyenin önünde alenen ağladığını görünce inanmaktan başka çaresi kalmadı. Ardından, Jo'nun babasının Almanya'da savaş esiri olarak tutulduğunu öğrendiler, kasabadan giden diğer erkekler de onunlaydı. Jean Marty hariç. Kuzen Jean, asla geri dönmeyecekti. Jo, öylece yatarken, Jean'ın yüzünü hayal etmeye çabaladı ama başaramadı. Oysa onun kuru öksürüğünü ve bir ceylan gibi sıçraya sıçraya dağdan inişini hatırlıyordu. Kasabada sadece Hubert, Jean'dan daha hızlı koşabilirdi. Hubert

Sarthol, kasabanın devi idi. Bir çocuğun beynine sahipti ve sadece birkaç sözcük geveleyebilirdi. Ağzından diğer çıkanlar rastgele homurtular, gürültüler ve mırıltılar olsa da bir şekilde derdini anlatmayı becerirdi. Jo, diğerlerinin aksine askere gidemeyeceğini öğrendiğinde Hubert'in nasıl ağladığını dün gibi hatırlıyordu. Lescun'in çanları, uykuya davet eden bir uyumla koyunların çanlarına karışarak, onu düşler âlemine sürükledi.

Rouf, çok sık havlayan bir köpek değildi. İri, beyaz bir dağ köpeğiydi; yaşlıydı ve bacakları da pek sağlam değildi. Ama yine de kasabadaki en iyi köpekti ve bunun farkındaydı. Fakat şu anda havlıyordu işte; Jo'yu ânında uykusundan uyandıran boğuk bir havlamaydı bu. Jo ayağa fırladı. Koyunlar gitmişti. Rouf, Jo'nun arkasında bir yerden, ağaçların arasından tekrar havladı. Koyunların çanları panikle çingirdiyordu, çığlıkları tiz ve keskindi. Jo ayakta durdu ve koyunları getirmesi için Rouf'a ıslıkla komut verdi. Koyunlar ormanlık alana dağılmıştı; koşuşup zıplayarak bayırdan aşağı ona doğru iniyorlardı. Başlangıçta Jo, ormanlık alanın sınırında sıkışıp kalan hayvanın bir koyun olduğunu sandı; fakat hayvan geriye doğru bir adım atarken havladı ve Rouf olduğu anlaşıldı: Öfkeliydi, boyun tüyleri yoluk hâlde hırlıyordu ve yan tarafı da kan içindeydi. Jo, seslenerek ona doğru koştu ve o anda ayıyı görüp taş kesildi. Dişi ayı, güneş ışığının altında durdu, arka ayakları üzerinde doğruldu, burnunu göğe uzattı. Rouf olduğu yerde durdu; havlarken vücudu öfkeden zangır zangır titriyordu.

Jo'nun daha önce hayatta gördüğü ayıya en yakın şey, kahvehanenin duvarındaki ayı postuydu. Böyle ayakta durduğunda, yetişkin bir erkek kadar uzundu ayı; kürkü sütlü kahverengi, burnuysa simsiyahtı. Jo bağırarak istedi ama sesi çıkmadı, koşmak istedi ama bacaklarında güç bulamadı. Büyülenmiş gibi öylece kalakaldı, gözlerini ayıdan alamıyordu. Korkuyla, maryaların birinin üzerine atıldı ve onu yere devirdi. Sonra yeniden kalktı ve dönüp ardına bile bakmadan kasabaya doğru koşmaya başladı. Bayır aşağı koşuyordu, denge sağlayabilmek için kolları iki yana savruluyordu. Tek bir taşa ya da bir tutam ota takılsa yeniden yere yuvarlanacaktı. Üstü başı sıyrık ve yara bere içinde, kasabaya giden yola ulaştı. Ve bacakları piston gibi aşağı yukarı hareket ederken, başı yukarıda ve soluğu yettikçe bağırarak tüm gücüyle koştu.

Kasabaya ulaşması adeta bir ömür sürdü. Vardığında ağzından tek bir sözcükten fazlası çıkmıyordu ama derdini anlatmak için gereksinim duyduğu tek sözcük de buydu. "Ayı!" diye bağırarak dağları işaret etti. Fakat, neler olduğunu anlamaları ya da belki de ona inanmaları için, aynı şeyi birkaç kez tekrarlaması gerekti. Sonra annesi onu omuzlarından yakaladı ve çevredeki kalabalığın tantanası içinde sesini duyurmaya çalıştı.

"İyi misin Jo? Sana bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Rouf, anneciğim," dedi Jo nefes nefese. "Her yeri kan içinde!"

"Koyunlar!" diye bağırdı büyükbaba. "Koyunlar ne oldu?"

Jo başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi. “Bilmiyorum.”

Hubert’in babası olan ve Jo kendini bildi bileli kasabanın belediye başkanlığını üstlenen Bay Sarthol, bağırarak düzeni sağlamaya çalışıyordu ama kimsenin ona kulak asacağı yoktu. Herkes, silahlarını ve köpeklerini almaya gitti. Sadece birkaç dakika sonra hep birlikte meydanda toplanmışlardı; bazıları at üzerindeydi, çoğuysa yayan. Yakalanma olasılığı bulunan çocuklar, büyükannelerin, annelerin ya da teyzelerin gözetiminde evde bırakılmıştı; fakat birçoğu da, onların elinden kurtulup av partisine katılmak için, kasabadan ayrılanlara katılmak üzere, göze çarpmadan dar sokaklara dalmıştı. Ayı avı, hayatta bir kez olurdu; kaçırılacak şey değildi. Efsaneler böyle doğardı ve şu anda birinin doğuşuna şahit olma şansı yakalamıştı Jo. Gitmek için büyükbabasına yalvardı ama büyükbabanın elinden bir şey gelmiyordu, annesi hiçbir yakarışına kulak asmadı. Jo’nun burnu ve dizi şakır şakır kanıyordu. İtirazlarına rağmen, yaralarının temizlenmesi ve sarılması için hızla eve dönmek zorunda kaldı. Annesi kanları silerken küçük kız kardeşi Christine kocaman açtığı gözlerle onu izliyordu.

“Ayı nerede Jo?” diye sordu Christine. “Ayı nerede?”

Annesi, durmadan, hayalet gibi solgun olduğunu, gidip biraz uzanması gerektiğini söylüyordu. Jo bir kez daha büyükbabadan yardım istedi, fakat büyükbaba gururla saçlarını okşadı, odanın köşesinden av tüfeğini aldı ve herkesle birlikte ayıyı avlamak için dışarı çıktı.

“Büyük müydü Jo?” diye sordu Christine, koluna asılarak. Soruları bitmek tükenmek bilmezdi. Christine’i ya da sorularını yok sayamazdınız; buna izin vermezdi. “Hubert kadar var mıydı?” O sırada, ellerini kaldırabildiği kadar havaya kaldırdı.

“Daha büyüktü,” dedi Jo.

Yaralı bir asker gibi sargılara bürünen Jo, odasına götürüldü ve üstüne battaniyeler yerleştirildi. Jo, sadece annesi odadan çıkıncaya kadar yatakta kaldı; sonra yataktan fırladığı gibi pencereye koştu. Ama dar sokaklardan, kasabanın gri damlarından ve kilise kulesinin ardında, kıştan kalma kar yüzünden yer yer hâlâ beyaza boyalı sivri ve dik tepelerden başka bir şey göremedi. Rüzgârda uçmasını engellemek için bir eliyle şapkasını tutarak telaşla yürüyen rahip Peder Lasalle dışında sokaklarda kimsecikler yoktu.

Jo, öğleden sonra boyunca, bulutlar alçalıp vadiyi yutana dek dışarıyı izledi. Kilise saatinin beşi vurmasının hemen ardından köpeklerin uzaktaki havlamaları duyuldu; kısa süre sonra da dağlarda bir dizi silah atışı yankılandı. Ardından, kasabanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

Yarım saat sonra, sokaklarda ilerleyen zafer alayını izlemek için Jo da diğer herkesle birlikte meydana inmişti. Önce büyükbabası çıkageldi, Hubert de yanında koştu-yordu.

“Yakaladık!” diye bağınyordu büyükbaba. “Yakaladık onu. Gel de bize yardım et Hubert, bir el at bakalım...” Birlikte kahvehaneye girip gözden kayboldular, sonra da içe-

riden ikişer sandalye çıkarıp savaş anıtının önüne yerleştirdiler.

İki uzun sopa üzerinde dört adamın taşıdığı, ölümle gevşemiş ayı, görüş alanına girdi. Dışarı sarkan dili kana bulanmıştı. Hayvan, sandalyelerin üstüne yerleştirildi. Bacakları iki yandan aşağı sarkıyordu, burnu sandalyenin arkasına dayanmıştı. Jo, her yerde Roufa bakındı ama onu bulamadı. Büyükbabasına onu görüp görmediğini sordu ama büyükbaba da diğer herkes gibi av hikâyesini anlatıp fotoğraf çekirmekle meşguldü. Fotoğrafta başköşeye bakkal Armand Jollet geçti; anlaşılan ayıyı asıl vuran oydu. Bunu bağıra çağıra dile getiriyordu da zaten, yuvarlak yüzü gurur ve sarhoşluktan kıpkırmızı olmuştu. “İki yüz metre ötedeydi ve tam iki kaşının arasından vurdum herifi.”

Peder Lasalle, ayıya doğru uzanarak, “Bu ayı dişi,” dedi.

“Ne fark eder?” dedi Armand Jollet. “Ha erkek, ha dişi. Her halükârda, kürkü altın değerinde.”

Fotoğrafı takip eden kutlamalarla, savaş bir anda unutuldu. Kuzen Jean’ın genç dulu Marie bile toplu neşe ve rahatlama dalgasına kapılmış, onlarla birlikte gülmeye başlamıştı. Hubert, el çırparak vahşi bir hayvan gibi ortalıkta dolaıyor, hoplayıp zıplıyordu. Tıpkı bir ayı gibi, olduğu yerde şahlanıp kükreyerek ve sokaklarda çığlıklar atan çocukları kovalayarak, “Ayuuu! Ayuuu!” diye bağırıyordu. Jo başını eğip ayıya baktı ve hafifçe sırtına dokundu. Tüyleri uzun, sık ve yumuşacıktı; yaşamın sıcaklığı bedenini henüz terk etmemişti. Bir damla kan ayının burnundan ayakkabısına

damladı ve Jo'nun aniden midesi bulandı. Kaçmak için arkasını döndü ama o sırada Bay Sarthol elini onun omzuna attı ve herkesten sessiz olmasını istedi.

“İşte ta kendisi,” dedi. “Jo Lalande olmasa, ayı da olmazdı. Yirmi beş yılı aşkın süredir Lescun'de avlanan ilk ayı bu.”

“Yirmi beş değil, otuz,” dedi Peder Lasalle.

Belediye başkanı onu duymazdan geldi ve devam etti: “Bugüne kadar kaç koyunumuzun canını aldığını Tanrı bilir. Jo'ya teşekkür borçluyuz.” Jo, kalabalığın en önünde duran annesinin gülümseyen gözlerini gördü ama gülümsemedi. Belediye başkanı kadehini havaya kaldırdı. Hemen herkes eline bir kadeh almıştı. “Kadehimi Jo'ya ve ayıya kaldırıyorum. Ve kahrolsun Almanlar!”

Biri, “Çok yaşasın ayı!” diye bağırды ve onu izleyen kahkahalar Jo'nun zihninde yankılandı. Artık dayanamıyordu. Dışarı çıktı ve annesinin bağırışına kulak asmadan koşmaya koyuldu.

Belediye başkanının konuşmasına dek, bunları hiç düşünmemişti. Can veren ayı, orada, sandalyelerin üzerine atılmış hâlde öylece yatıyordu ve hepsi Jo'nun sayesindeydi. Hatta belki Rouf'un boynu yarılmıştı ve şimdi tepelerde bir yerde, cansız hâlde yatıyordu. Jo uyuyakalmasa bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Koyunların otağına ve oradan da yukarıdaki ağaçlığa kadar bütün yolu koşarak geçti. Orada durdu; sesi çatlayınca dek, tekrar tekrar var gücüyle Rouf'a seslendi. Fakat

çağrısına yalnızca kargalar yanıt verdi. Gözyaşlarını sildi, kendini sakinleştirmeye ve Rouf'u en son nerede görmüş olduğunu anımsamaya çalıştı. Tekrar seslendi, ıslık çaldı ama sesinin yankısını bulutlar yutuyordu sanki. Yukarı baktı. Ağaç sıralarının ardında dağ görünmüyordu artık; ortalığa hâkim olan tek şey kalın ve solgun bir sis dalgasıydı. Hava durgundu, yaprak kıpırdamıyordu. Olay sırasında koyunların ne tarafta olduğunu görebiliyordu şimdi; bir tarafta ağaç kabuklarına takılmış koyun yünleri ve yere dökülmüş gübreler, diğer yanda da ayak izleri vardı. Ardından, kanı gördü; bir ağacın köküne sıçramış kahverengi leke belki de Rouf'un kanıydı.

Sonra kulağına bir ses geldi fakat ne duyduğundan emin olamadı önce. Bir an, bulutların arasından geçerken görünmeyen bir şahinin sesini duyduğunu sandı ama ardından aynı sesi tekrar işitti ve bu kez ne olduğunu anladı. Duyduğu, inleyen bir köpekti. Ses tizdi ve uzaktan geliyordu ama Jo'nun yanılmasına imkân yoktu. Yeniden seslendi ve bu kez dikkatle tırmanmaya başladı; tepe, koşarak çıkmak için fazla dikti. Alçak dalların altından eğilerek geçerken ve ağaçların yere devrilmiş gövdelerinin üzerinden atlarken, durmadan seslenmeye devam ediyordu: "Geliyorum Rouf, geliyorum!"

İnilti şimdi, araya giren ve daha önce duyduğu hiçbir sese benzemeyen bir hırlamayla kesilmeye başlamıştı. Rouf'un yanına, sandığından daha önce vardı. Onu ağaçların arasında, taş gibi kaskatı oturmuş hâlde buldu; başı sanki bir şeyi

işaret eder gibi öne eğilmişti. Jo, arkasındaki açıklığa vardığında, köpek ona bakmak için kafasını bile çevirmedi. Küçük bir mağaranın ağzında duran bir şeye dalmıştı gözleri; kahverengi, küçük bir şeye. Sonra, kahverengi gölge bir an hareket etti ve bir ayı yavrusu olduğu ortaya çıktı. Karanlık alanda oturmuş, ön patilerinden birini Rouf'a doğru sallıyordu. Jo çömeldi ve elini Rouf'un ensesine koydu. Rouf, Jo'ya baktı ve heyecanla viyakladı; sahibinin dudaklarını yaladıktan sonra da gergin vücuduyla yeniden ayı yavrusuna odaklandı. Ayı yavrusu mağaranın yanına, arkaya doğru bir adım attı; bacakları aralanınca da hırladı. Fakat bu ses hırıltıdan çok bir açlık sızlanmasını andırıyordu; bir yardım çağlığı, anneyi bir arayış gibiydi. "Onu öldürürler Rouf," diye mırıldandı Jo. "Eğer varlığını öğrenirlerse, ava çıkarlar ve onu öldürürler, tıpkı annesini öldürdükleri gibi." Gözlerini ayı yavrusundan ayırmadan Rouf'un boynunu okşadı. Tüyleri keçe gibi ve ıslaktı, kana bulanmış gibiydi; ama başını eğip baktığında tüylerinde herhangi bir iz göremedi.

Rouf birden ayağa sıçradı ve arka tarafa ilerledi; öfkeyle hırılyordu. Jo arkasını döndü. Açıklığın sınırında, ağaçların altında bir adam duruyordu. Üzerinde kirli, siyah bir manto, başındaysa paralanmış bir şapka vardı. Bakıştılar. Rouf hırlamayı kesti ve kuyruk sallamaya başladı.

Ağaçların yanından onlara doğru ilerlerken, "Korkma, yine ben," dedi adam, köpeğe bakarak. Başındaki şapkaya rağmen hâlâ kısa boylu görünüyordu. Jo, yaklaştığında, adamın yaşlı adamlara has o kuru, gri yüze sahip olduğunu

fark etti; ama pas kızılı sakalında tek bir beyaz bile yoktu. Adam bir elinde şişe, diğèrindeyse sopa tutuyordu.

Şişeyi uzatarak, “Süt,” dedi. Rouf şişeye burnunu uzattı, adam güldü. “Sana değil,” diyerek Rouf’un kafasını okşadı. “Küçük dostumuz için. Açlıktan ölüyor. Sopamı tutabilir misin?” dedi ve ekledi: “Onu korkutmak istemeyiz, öyle değil mi?” Şapkasını da Jo’ya verdi ve mantosunu çıkardı. “Biliyor musun, bütün olan biteni gördüm. Koşarak uzaklaştığını da gördüm. Senin köpeğın mi?” Jo başını salladı. “Bir kaplan gibi savaşıyor, değil mi? Biliyor musun, bu tip aylar insanın kafasını bile uçurabilir. Tek bir pençe darbesi yeter. Köpek çok şanslıymış. Kulağını biraz yırtmış, çok da kanamış ama temizleyince bir şey kalmadı, değil mi ahbap? Artık bomba gibi.” Adam eğildi ve bir taşın üstüne biraz süt döktü. “Şimdi, bakalım küçük dostumuza biraz süt içirebilecek miyiz...” Geriye doğru birkaç adım attı ve eğildi. “Görürsün, birazdan kokusunu alır. Ona biraz zaman ver, kokuya karşı koyamayacak.” Bu kez diz çöktü.

Ayı yavrusu, mağaranın gölgelik alanından çıktı; onlara doğru ilerlerken, burnunu dikmiş, havayı kokluyordu. “Hadi bakalım, hadi küçük dostum,” dedi adam, “sana zarar verecek değiliz.” Ve yavaşça uzanarak biraz daha süt döktü; bu kez yavrunun biraz daha yakınına. “Biliyor musun, kurtulabilirdi...”

“Kim?” diye sordu Jo.

“Ayı. Anne ayı. Bunu çok düşündüm. Onları yavrusundan uzaklaştırmaya uğraşıyordu. Bilerek yaptı, eminim.

MICHAEL MORPURGO

Anya'yı Beklerken

Türkçeleştiren: Damla Kellecioğlu

*“Küçük bir zaferdi ama en küçük zafer bile
zafersizlikten iyiydi...”*

Fransa'nın uzak ucundaki küçük bir kasabada çok önemli olaylar gerçekleşmek üzere: İkinci Dünya Savaşı'nın gölgesindeki bu kayıp zamanlarda, Jo adındaki küçük bir çoban, boyundan büyük işlerin peşinde. Çünkü bir düzine çocuğun kaderi, tamamen onun elinde.

Savaş Atı ve daha birçok çarpıcı savaş romanının yazarı, dünyaca ünlü anlatı ustası Michael Morpurgo, *Anya'yı Beklerken*'de yalnızca savaş günlerini ve destansı bir kaçış öyküsünü değil; sevgi, mücadele, sadakat, cesaret ve kıvanç dolu, eşsiz bir dostluk hikâyesini anlatıyor.

www.tudem.com

f t @ tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-198-2

9 786052 851982